

KAPITÁNY GÁBOR

A Gutinon

Független fák között gugurcol a napfény
A szabadság s a rejtek egymással barát
Bújt kakukk szavával hirdettetik törvény
S csak elvillanni látod az őzek farát.

Roskad a hajdani bányai pillér
Porlik le róla a cafat cement
Gyár s erdő harcában elnémuló színtér:
Sebzett temeti az elhalt idegent.

Idővel erősebb mindig a szabadság
De szabadsága az erdőnek van-e?
Amit annak vélünk, az tán csak a vadság...
Lázadt láng, vagy seb a bíbor berkenye?

Mondják farkas is jár. Ne várd ki az éjjelt
Ám most csak a cirnos napfény játszik itt...
S egy ősi jaj fák közt némán futva széjjel
Szabadnak lenni és rejtőzni tanít.

Cseppek a kövön

Egy kerek csepp csöppen a kőre
Meg is borzong feszített bőre
Azután pedig egymást szokva
Várnak az évszázadokra

De újabb csöpp fröccsen le társnak
Majd begyorsulva szaporáznak
Mintába kapaszkodnak össze,
Mit máris elmos újszülöttje

Az első csepp még ott kereklik
Herr Kantnak érdek nélkül tetszik
De sikkán a kő, s túl az észen
Ellepi a víz egészen...

A tenger második arca

63

A tengernek nincs szívverése
Azt hinnéd, magzatvíz, de mégse
Könyörtelen a lüktetés:
Örökké tett korbácsütés

Igen, ilyen anya a tenger
Szíve helyett a végtelennel
Ringat, fojt, röpít... így festi rád:
Halandó isten az apád.

Egy harmadik arc

Képzeld, hogy a hullám benned görög
S máris túl vagy a halálon
Kedvesem lépdél benne, és örök...
Amíg el nem kiabálok.

Így van ez. Az Egész maszkja vagyunk
S csak a farsang a múlandó
A létnek arckifejezést adunk
S a tenger is csak egy ajtó.

Vannak, kik úgy születnek...

Vannak, kik úgy születnek, hogy a szégyen
Már ott rezeg szobájuk szögletében
S ha félik a horgaslábú pókot
Oly istent hisznek, ki *bennük* csalódott

Félheted aztán, hogy mind-mind csalódnak
A kik életedbe kapcsolódnak
Apád, anyád, gyermeked, szerelmed
És magad is, mire el kell menned

És aztán látod: az erős hogyan túrja
A gyámoltalanabbat az etetőn túlra
Hogy mar sírt a földbe a savas irigység
S hogy fon ín-korbácsot vad kézbe az ínség

Hogy hervad a szépség, hogy kúrvul a jószág
Hogy lesz virgonc észből mozdíthatlan sózsák
Csalódsz az emberben. És végre megérted
Te vagy a világ, ki ezt magadra mérted.

Juhok a viharban

Az autók sora elakadt a hóban
A bátor erre is azt mondja: jól van
Majd csak kiálljuk
Majd csak kivárjuk
Emberek vagyunk, nem cifra bábuk!

Igen, az embernek, bárhova téved
Csak távol jövő a Végítélet
De vajon mit hoz a vihar elő
Mitől egy kamion dohos méhében
A kétségbeeséstől örületig ébren
Száz birka sír, mint száz csecsemő?

